

Kapitel 1

Det gurglede i de gamle vandrør. En brun, ulækker, halvlunken stråle blev gylpet ud af hanen. Et øjeblik efter så den relativt ren ud, og jeg gned håndsæbe ind mellem mine fingre. Vasken var af porcelæn, men det var længe siden, man kunne kalde den hvid. Brune og næsten røde aflejringer sås overalt på den, og derfor lignede den det lokum, der var lige bag mig. Jeg vaskede sæben af hænderne og tørrede dem i et allerede fugtigt og gråt håndklæde, der sikkert en gang havde været hvidt.

Mine øjne strejfede spejlet lige over vasken. Det var dækket af støv, men det gjorde ikke noget, for jeg havde ikke lyst til at studere mig selv i det. Jeg vidste godt, hvad jeg ville se. Et rynket ansigt ældet længe før tiden. Dårlige, skæve, gule tænder, selvom jeg hverken røg eller drak rødvin. Blodskudte øjne, der tydede på alverdens sygdomme. Det var ikke et billede, der var værd at kigge på. Med et suk lukkede jeg for vandet. Det gav sig til at dryppe. Det gjorde det altid. Så gik jeg ud af lokummet og ind på mit forkontor. Jeg satte mig bag det tomme skrivebord. Et jag flammede gennem min lænd. Jeg stønnede og skar ansigt, mens pinen igen blev mindre. Den forsvandt ikke. Det gjorde den aldrig, men den blev lige til at bære.

Det bankede på døren. Jeg stirrede overrasket på den. Hvem kunne det være? Vi havde næsten aldrig

kunder, for vi ville ikke have dem. Det var ikke af hensyn til dem, vi var her. Det skyldtes andre forhold.

– Kom ind! råbte jeg.

Selv min stemme virkede gammel og trist. Den tilhørte ikke en mand med lyst til livet. Den tilhørte mig.

Døren gik og op, og der stod hun.

Det eneste, jeg så, var røv og patter, men ikke af den sædvanlige slags som gik forbi, når jeg købte varer i supermarkedet, men af den slags, der hørte hjemme i mandeblade og pornofilm. En tanke faldt mig ind: *Hun ligner en luder fra Nerus*. Luderne der er gudeskønne, og de er oplært i kunsten at elske eller snarere ... kunsten at kneppe. Jeg havde, som du kan forstå, været på Nerus ... endda flere gange.

Jeg vendte tilbage til virkeligheden, for hun kunne ikke være fra Nerus. De kom aldrig til Jorden. Der var langt fra Andromeda-galaksen og hertil. En billet ville koste dem en årsløn.

Hun var i højhælede, røde sko, og der var noget selvsikkert over de lange, velformede ben. Hun kendte ikke til nederlag. Det gjorde jeg.

- Samuel? spurgte hun og hævdede muligvis spørgende øjnene.

Klangen i hendes lidt hæse stemme kunne tyde på det, men jeg var endnu ikke nået til at undersøge ansigtet, så jeg ved det ikke. Samtidig svingede hun med hofterne og lænede sig mod dørkarmen.

Jeg svarede: – Ja, det er mig, og det var selvfølgelig løgn.

Samuel Strid var min chef. Han var i kontoret lige bag mit, men hvorfor skulle han have alle fornøjelserne? Min rolle var hans sekretær. Den der skrev rapporterne om hans eventyr. Rapporter til de kunder vi ikke havde, men som officielt betalte for hans tid. Den tid han brugte til at afsløre utro ægtemænd eller kvinder, mens han hang i lygtepæle med et digitalt kamera. Det troede skattevæsenet, og det var nok, at de troede det. Vore fjender kendte sandheden, men de kendte til gengæld ikke Samuel Strid, når han var detektiv. Som detektiv kunne han skjule sig for dem, og når der var fjender, der opdagede, at han var detektiv, så blev han til hjernekirurgen *Sebastian Emanuel Hertz*, der boede på Hotel Ritz her i Paris. I øjeblikket havde vi ingen fjender. Den sidste sag var lukket, og de fjender, der var involverede i den, var begravede.

Jeg var altså ikke Samuel Strid. Normalt ville jeg heller ikke være det, men når han fik sådanne kunder som røven og patterne, så ... så sagen ganske anderledes ud, og derfor sagde jeg, at jeg var Samuel Strid. Jeg mener, det ville være for meget, hvis hun skred, bare fordi det var mig, hun mødte i stedet for ham.

Jeg flyttede mig i stolen, og et nyt jag af smerte gik gennem min lænd. Jeg klemte tænderne sammen og gryntede som sædvanlig, mens pinen svandt ind til den evige plage, der forpestede mit i forvejen sølle liv. Kvinden lod som ingenting, men hun måtte have set mit forvrængede ansigt og hørt mit selvmedlidende grynt. Hun sagde:

– Så må De hjælpe mig!

Hendes stemme åndede kælent.

– Selvf... selvfølgelig, svarede jeg og foldede mine hænder, for at de ikke skulle ryste. Jeg var fyldt af følelser, der sårede mig, fordi de aldrig ville blive opfyldt. Det var som om, livet havde besluttet at udsætte mig for både fysisk og åndelig tortur lige fra, jeg blev født. Smerterne i lænden var den fysiske del, selvmedlidenheden, usikkerheden og hånen fra alle, der omgav mig, var den åndelige.

Hun gik gennem det møgbeskidte kontor, og jeg studerede igen hendes røde sko, hørte hælenes kliklyde, mens jeg benovet så, hvordan hun overlegent balancerede og lavede små mærker i gulvbrædderne, mens hun som en dronning skred frem.

– De skulle være den bedste i branchen, sagde hun og dalede ned i stolen på den anden side af mit skrivebord.

Den var ligeså gammel og slidt som alt andet i kontoret. Ikke fordi der var særlig meget andet herinde. Foruden min stol, skrivebordet og stolen, som skønheden var ved at tage plads i, var der et reolsystem uden bøger, et kartoteksskab uden sagsmapper, en pære der hang i en ledning uden skærm, og vinduer der aldrig havde set en spand med vand. Alt var gråt af støv, men hun satte sig alligevel. En lille støvsky rejste sig omkring hendes bagdel. Hun hostede diskret og viftede støvkornene væk fra næsen.

Normalt skal jeg bare afvise klienterne. Samuel har som sagt ikke brug for dem. Han har brug for den camouflage, kontoret giver, men når en højhælet dame med ... eh ... og så videre ... sænker sig ned i stolen på den anden side af mit skrivebord ... det, jeg mener, er, at klienter godt kan afvises langsomt ... i stedet for hurtigt.

– Har De noget imod, jeg ryger? spurgte hun og fandt nogle cigaretter frem.

Selvfølgelig havde jeg noget imod det. Rygning er modbydelig. Cigaretter, cigarer, piber er såvel ulækkert som usympatisk. Den blå røg sætter sig i mine kirtler eller sådan noget, og jeg kan ikke trække vejret og får astma og er ved at dø, og jeg kan slet ikke have det, men der var noget ved kvinden, der fik mig til at gøre en undtagelse, derfor sagde jeg:

– Nej, selvfølgelig ikke.

Stemmen var en anelse dybere end normalt, og jeg klappede endda på mine lommer, som ville jeg lede efter det fyrstøj, jeg godt vidste, jeg ikke havde.

– Tak, men jeg har min egen.

Hun viste mig en lighter af guld, og jeg mente at se nogle ædelsten på dens sider. Enten var hun rig, eller også havde hun rige forældre. Én af delene måtte være sand, men det interesserede mig ærlig talt ikke. Det var der andet, der gjorde, og jeg vred mig i stolen, mens jeg forsøgte at tage øjnene til mig.

Der lød et lille smæld, da lighteren blev tændt, og hun slugte begærligt nogle mundfulde røg, inden hun lod giften bølge mod mig.

– Vidunderligt, sukkede hun, suttede endnu engang på cigaretten og pustede mere røg i hovedet på mig. Den fik mig til at hoste.

– Kan De ikke tåle røgen?

Hun inhalerede og smilede til mig. Jeg tror nok, hun havde pæne, hvide tænder. Jeg mener, så fuldentd en skabning *måtte* have pæne, hvide tænder, men jeg havde endnu ikke fået øjnene helt op til hendes ansigt.

– Jo, jo selvfølgelig. Ha, Ha, Ha, sagde jeg og fortsatte: – Jeg er lige kommet over en lungehindebetændelse.

Det var også løgn, men for fanden, det her var et nødstilfælde, og det var det eneste, jeg kunne finde på at sige i farten.

– Det lyder alvorligt, sagde hun.

– Det var det også. Den var dobbeltsidig, skyndte jeg mig at svare. Derefter tilføjede jeg:

– De har et problem?

– Ser jeg ud til at have det? spurgte hun og hævdede det ene øjenbryn.

Det opdagede jeg mærkelig nok, og i det samme gik det op for mig, at jeg ikke længere savlede over babs og nutte. Nu svømmede jeg i de underligt dybe og mystiske øjne, som hun næsten leende borede ind i mine. De var som skovsøer eller måske som stjernetaget eller en blå måne over et stille hav, den dobbelte sol på Nerus eller dens enorme blege drabant, der kun kan ses en gang i mellem, men som er ubeskriveligt smuk, når den spejler sig i vande så dybe, at de koger, fordi de når helt ind til Nerus´

hvidglødende indre eller måske noget helt andet. Det, jeg mener, er, at de var fandens kønne. Hvis der er nogen, der synes, jeg burde lave turistbrochurer, så kan jeg fortælle, at jeg fandt passagen om Nerus på et lurvet turistbureau på planeten Ax mxn zrm, hvor de ellers ikke er berømte for deres poesi. Alle de voksne dér går rundt med sorte uniformer, og de tager fanger, som de med vellyst piner, til de dør, men det er jo en helt anden historie.

– Ahem, sagde jeg, mens jeg rev mig fri af øjnene og ønskede, at jeg havde noget papir at lege med, men det havde jeg ikke. Hvad skulle vi bruge papir til, Samuel og jeg, når vi aldrig havde kunder? Jeg fortsatte:

– Alle, der kommer her på kontoret, har et problem.

Jeg pustede mig op, kvalte et host og følte, at det, jeg havde sagt, var ualmindeligt klogt. Jeg syntes selv, jeg var smart, men var samtidig smerteligt klar over, at det var der ingen andre, der gjorde.

Hun lo.

– Det er ikke mig, der har et problem, Samuel Strid.

Hun lagde cigarettens fra sig på mit skrivebord uden at kigge efter det askebæger, der ikke var der. Så tog hun en lille revolver op af den taske, hun havde med, og som jeg ikke havde lagt mærke til før. Tasker interesserer mig ærlig talt ikke. Hun pegede på mig med pistolen, og jeg udstødte et forskrækket gisp. Hun lo stille og fortsatte:

– Det er *Dem*, Strid, der har et problem.

Kapitel 2

En flue summede, mens den energisk bankede panden ind mod det støvede vindue. Hvis det gjorde ondt, så var den ligeglad, for den blev ved og ved. Den havde sine vanskeligheder, og det havde jeg også.

– Hv ... hvilket problem? spurgte jeg.

Pludselig var min tunge blevet for stor til min mund, og der løb spyt ned af min hage. Jeg kunne ikke lide den revolver.

– Jeg vil slå Dem ihjel!

Ordene var skræmmende nok, men værre var den afslappede og ligegyldige stemme, som hun sagde dem med.

Derefter skete alting meget hurtigt! Sådan ville jeg have skrevet, hvis jeg havde været en hårdtslående privatdetektiv af den slags, der findes i dårlige amerikanske romaner, men jeg er ikke privatdetektiv. Jeg har rollen som sekretær for en detektiv, der aldrig har klienter, og derfor skete alting heller ikke meget hurtigt, derimod fik jeg langsomt stammet mig gennem et:

– Hvad mener du ... eh De?

Hun lo ... hånligt ... tror jeg nok. Tørt og hånligt og hendes onskabsfulde revolver pegede imens på min mave. Jeg kunne mærke et brændende punkt på huden under skjorten. Det punkt kuglen ville ramme, når hun besluttede at presse aftrækkeren i bund.

– Du er på skideren, Samuel!

Hun havde sådan set ret, selvom det ikke var Samuel, der var på skideren. Det var mig, og jeg var aldeles uskyldig. Derfor sagde jeg:

– De tager fuldstændig fejl. De må forveksle mig med en anden!

Eller det var det, jeg ville have sagt. I stedet hørte jeg nogle lyde, der mindede om: – Ddde taaa fuuuuldsteandigt skjrrmt.

Det overraskede mig, men det *var* min mund, de kom ud af.

– Svingter talegaverne dig? sagde hun, smilede igen, lænede sig ind over bordet og sænkede revolveren lidt.

Ikke nok - tværtimod. I stedet for at pege på min mave, pegede den nu mellem mine ben lige der, hvor der var noget, som jeg nødtigt ville af med. Hun lo. Sikkert fordi mine øjne strittede en halv meter ud ad hulerne, eller i hvert fald føltes det, som om de gjorde. Jeg var tør i halsen og svælgede, men det hjalp ikke, og i det samme opdagede jeg, at jeg var begyndt at dirre.

– Hva ... hvad har jeg gjort dig ...? fik jeg omsider klemt frem, mens jeg flyttede mig i kontorstolen. Smerten i lænden jog gennem mig, men jeg var mere optaget af min angstsved. Jeg kunne ikke bare mærke den, mens den drev ned over min pande, jeg kunne lugte den, og jeg var lige ved at kaste op.

– Som om du ikke ved det.

Hun smilede og tilføjede så gennem tænder, der lige nu virkede ualmindeligt store: – Din orm.

Jeg tænkte på at slå ud med armene, men lod være. Jeg turde ikke. Desuden, og det var måske mere betydningsfuldt, så forestillede jeg mig, at det ville gøre ondt ad helvede til, hvis hun skød og pulveriserede kronjuvelerne.

Jeg tog mig voldsomt sammen og fik sagt næsten uden at stamme:

– For ... fortæl mig det. Jeg gle ... glemmer hurtigt.

Mine fingre fór rundt på skrivebordet. Jeg kunne ikke styre dem. De havde deres eget liv, og det levede de uden at spørge mig om lov.

– Og du træder så mange over tærne, at du ikke kan huske den ene fra den anden, svarede hun og fortsatte: – Måske skulle jeg skyde bollerne af dig først og så snakke bagefter?

Mærkelig nok havde hendes stemme stadig den der sensuelle klang. Den stod i en underlig kontrast til de ubehagelige ord, hun brugte, og et eller andet i mig var begyndt at overveje, hvem hun i virkeligheden kunne være. En sindssyg der var stukket af fra et hospital? En galning? En ... jeg opgav at tænke mere over det. Ingen af mine teorier kunne forklare, hvorfor hun så ... så rasende godt ud. Man kunne ikke være så køn og så opføre sig, som hun gjorde. Det stred mod alt, hvad jeg troede på. Alt hvad jeg - i min manglende forstand på kvinder - forestillede mig om dem. Så kom jeg i tanker om, hvad det var, hun havde sagt, og derfor råbte jeg:

– Nej, nej! Endelig ikke.

Pludselig stammede jeg ikke længere, og hendes cigaret, der brændte et grimt mærke blandt alle de

andre grimme mærker på mit skrivebord, generede mig heller ikke længere. Hun lo, men det interesserede mig ikke. Det, der optog mig, var, hvordan jeg kunne slippe væk. Der lød et lille metallisk klik, da hun spændte hanen på revolveren. Hvad fanden skulle jeg gøre? Der måtte være noget, jeg kunne sige. Noget der kunne aflede hendes morderiske tanker, noget der ... men der var ikke noget. Ikke det fjerneste, og nu skulle jeg dø. Der var ingen vej udenom. Nu kørte toget.

– Har du mere kaffe?

Jeg havde helt glemt, at Samuel stadig sad i kontoret lige bag ved mig, og hans grove stemme fik mig til at fare sammen, så stolen skramlede over de gamle gulvplanker. Smerten i lænden var denne gang så voldsom, at jeg ikke kunne holde et lille skrig tilbage. Samtidig gik der et forskrækket ryk gennem hende, men revolveren forblev tavs, og jeg nåede lige at undre mig over det. Det var ikke normalt for mig - altså at slippe - men hun havde faktisk ikke skudt, og det fattede jeg ikke.

– Hvem er det? spurgte hun.

Hendes stemme lød ikke sensuel længere. Den havde fået en hård, kommanderende klang.

– Det er ...

Hun afbrød mig:

– Få ham til at gå. Omgående!

Hun stoppede revolveren ned i tasken og sendte mig et blik, der sagde, at hun hurtigt kunne få den

frem igen og skyde bollerne af mig, hvis jeg strittede imod.

Jeg havde ikke lyst til at stritte imod. Hun var langt den stærkeste af os, og hun vidste det. Og det gjorde jeg også. Det eneste, jeg ønskede, var, at hun ville gå og aldrig vende tilbage. Hvis bare jeg kunne få lov til at synke dybt ned i min egen selvmedlidenhed, så ville jeg være taknemlig, og der var ingen grund til, at hun skulle nægte mig det. Hvorfor skulle hun det? Men hendes øjne fortalte en anden historie. Hun ville have mig til at ligge på lighuset med et papskilt bundet til den ene storetå, og jeg forstod stadig ikke hvorfor, og jeg ville egentlig heller ikke have det at vide. Jeg var sikker på, at forklaringen ville gøre mig ondt. Endda mere ondt end jeg havde det lige nu, for det var hævet over al tvivl, at ligegyldigt hvor forfærdeligt livet var, så kunne det altid blive værre ... meget værre.

– Nej, der er ikke mere kaffe, råbte jeg og håbede, at min dirrende stemme lød naturlig.

Det gjorde den nok ikke, for Samuel viste sig i døren. Han var alt for bred i forhold til sin beskedne højde, og på hans hage var der som sædvanlig daggamle skægstubbe.

– Så hent noget, brummede han, inden han fik øje på røv og patter.

Da han så hende, spærrede han øjnene op.

– Pauline! råbte han og sprang hen til hende.

Han hev hende op af stolen og svang hende rundt i rummet, mens han begejstret udstødte nogle uhumske lyde, jeg ikke vil beskrive.